

Lang leve Kitty

Theatersolo

.....
Door: Sophie Drolenga
Student Kunst en Cultuurparticipatie
Gezien 21 september 2013, theater
Maldesteijn in Malden

Één op de drie Nederlanders krijgt met kanker te maken. We zijn er allemaal bang voor. Het woord kanker brengt pijn, verdriet, woede, onmacht en gevoelens van verlies. Wiet Trepels, vader van Kitty van Mil, stierf op 25 jarige leeftijd aan deze vreselijke ziekte. Om die reden had Kitty al op jonge leeftijd een grote angst ontwikkeld voor kanker. Bijna obsessief liet ze haar borsten controleren. Haar borsten waren belangrijk, ze hield van haar borsten, ze waren zó mooi!

Kitty neemt je het hele ziekte-traject mee door het delen van haar ervaringen en gedachten. Van het moment van de ontdekking van het knobbeltje, naar het pijnlijke besef dat ze borstkanker heeft. "Ik heb kanker, kanker, KANKER!" Dit komt hard aan. Ook in het publiek viel er een stilte.

De toeschouwer, krijgt het idee dat hij in een andere wereld belandt. De kleding van Kitty, de stoel en het afzetlint in de symbolische kleuren rood en wit. Dat doet meteen denken aan bloed en doktersjassen of gif en ziekenhuizen. Maar ook aan het rode kruis op het witte vlak dat feitelijk 'niet schieten' betekent. Een embleem dat het verschil tussen leven en dood kan uitmaken. "Nou, schiet mij maar dood!" klonk luid door de zaal. Dan, het horen van de harde scherpe geluiden van de apparaten. Als een soldaat moest er gestreden worden. Zo onbehaaglijk en confronterend.

De wanhoop en woede is voelbaar. Toch heeft Kitty, samen met regisseur Michaël van Buuren, van dit zware onderwerp een soms wat luchtige voorstelling gemaakt. Toen ze in het ziekenhuis de namen Dr. Kaal en Dr. Tol hoorde, trok ze al snel conclusies: "Dr. Tol?! Dus je moet hier met je kale kop de tol betalen! Ik moet hier weg!" Ook toen ze te horen kreeg dat ze 8 maanden wekelijks 'chemo-cocktails' zou krijgen en haar vrouwelijke hormonen hierdoor werden stilgelegd, sprak ze de volgende woorden: "Krijg ik dan een piemel, een baard en word ik lesbisch?!"

Vals Plat. De titel zegt genoeg. Kitty heeft het hele ziekteparcours gefietst. Ze is niet onderuit gegaan in de gevaarlijke bochten en fietste met opgeheven hoofd naar de finish. Daar hoorde ze de woorden: "U bent kankervrij!" Wat een opluchting! Haar coach en oncoloog, Victor van de Vlucht, heeft haar de hele wedstrijd aangemoedigd en bijgestaan. Hij kan trots zijn.

De vader van Kitty had geen kans om van zijn ziekte te genezen, maar die had Kitty wél. Al was die kans heel klein, ze greep hem en overwon.

Een eenvoudig decor, wat toepasselijke attributen zoals een witte wielrenfiets, symbolische kleding en de juiste techniek maken van dit verhaal een samenhangend geheel.

Gefeliciteerd Kitty! Je liet in je voorstelling het publiek *de kunst* van ziek zijn en genezen ervaren. Maar we misten in de zaal één ding, een doosje tissues!